

AUDIO-VISUALS DE SARRIÀ, SA

Més enllà de fer cançó

L'empresa Àudio-visuals de Sarrià, SA, situada a l'antiga vila de Sarrià, avui barri de Barcelona, tot i ser una petita productora, és la més important editora de discs en català. El seu gerent, en Joan Ribó, d'una trentena d'anys, que ha fet disseny i fotografia a Llotja i que és tècnic d'empreses, fou qui la va fundar ara fa dos anys.

Joan Ribó creu que el país té bons músics que necessiten empreses disposades a gravar i fer conèixer les seves peces. Aquesta casa ha fet tot gènere de produccions, des de música popular fins a la postmoderna, passant pel roc dur, i espera trobar bons grups de música disco, *heavy*, tecno...

«No som de la ceba, fem país»

Àudio-visuals de Sarrià, SA, ha obtingut durant dos anys consecutius, 1984-1985, el premi a l'empresa que ha presentat més i millor producció en català. El seu àmbit, en un primer moment, són els Països Catalans, però ja tenen en perspectiva fer intercanvis musicals amb cases centreeuropees. Joan Ribó va començar a treballar en el món de la música com a re-

És una empresa nova, una de les poques productores discogràfiques que funcionen mirant el país, fora del folklorisme. Amb una actitud independent que costa de dur avant.

Toni Ferragut i Carme Font

presentant d'una casa discogràfica i s'adonà que el mercat català estava mancat d'una productora vertaderament autòctona. Quan li comentem el perill d'esdevenir una empresa de «la ceba», ens retruca: Bé, nosaltres no voldríem que se'ns prenguésser per uns empresaris tancats, creguts, amb punts de vista provincians o folklòrics, però tenim molt clar que, si hem

Dalt, oficines d'Àudio-visuals del Sarrià. Baix, alguns discos de la productora. Treballs de Duble Buble, Manuel Camp Trio, La vella Dixieland, La Murga i Toti Soler.

PLÀSTICA VALENCIANA CONTEMPORÀNIA

LLOTJA DE VALÈNCIA • FEBRER 1986
PROMOCIONS CULTURALS DEL PAÍS VALENCIÀ
(Hi col·labora l'Excm. Ajuntament de València)

d'arriscar diners, volem que sigui per la nostra gent, pels nostres músics. Al país hi ha molt bones figures. Jo crec en aquests compositors, i quan hi creus, et veus en la necessitat de fer-los costat.

Aquesta editora ven fonamentalment al Principat, a Andorra i a les Illes, esporàdicament a la Catalunya Nord. Arran del contacte amb el grup de roc dur, Pantaix, en ocasió de l'enregistrament del disc *Secretament*, espera introduir-se ara al País Valencià.

En el nostre catàleg, doncs, tenim ja músics del País Valencià i del Principat, i esperem incloure-n'hi de les Illes i de la Catalunya Nord. Tenim l'esperança de trobar-ne que ho facin en català i que siguin bons».

La gran fugida

A Barcelona s'ha creat una psicosis de desolació, com si no hi hagués cases enregistradores, com si totes s'haguessin traslladat a Madrid, i això no és cert. Sempre hi ha hagut delegacions. Poques empreses fortes amb seu central a Barcelona han desaparegut, perquè ben poques n'hi havia.

Segons Joan Ribó, «no hi ha hagut la gran fugida, el gran daltabaix. L'única editora important que s'hi ha traslladat ha estat Ariola. A Madrid hi ha fàbriques de premsatge, els estudis de gravació han evolucionat molt més, perquè allà hi ha les grans empreses, les multinacionals. Ariola, veient que es trobava sola com a gran empresa a Barcelona, va optar per anar-se'n».

Actualment el panorama és bastant desolador, perquè, a diferència dels anys 60-70, ara el jovent no té un poder adquisitiu tan fort i no pot comprar tants discs. Hi ha un concepte molt diferent a l'hora de comprar un llibre o un disc. Tant l'un com l'altre es poden fer servir com a objecte de regal, però, mentre el llibre es considera patrimoni propi, el disc apareix com un producte de consum immediat, i és per això que no en compren tants. Un altre fet a tenir en compte és que es pot engegar la ràdio i trobar-hi una variada gamma d'emissores que ofereixen molt bona música. Això que abans només feien les FMs ara ha passat, també, a les altres bandes de freqüència radiofònica, i aquesta música és gratuïta. També hi ha discòfils que estan a l'aguait de què passarà amb les noves tecnologies, ja que és pensen que la seva discoteca els quedarà antiquada per l'avenç tecnològic del *compact-disc*, i temen que els

seus LPs passin a la categoria de «discs de pedra».

Les multinacionals del disc, de la mateixa manera que poden crear un cantant estelar a través de la promoció i la publicitat a gran escala, també poden cremar nous valors. Anys arreu, quan hi havia el *boom* de vendes de discs en català, aquestes empreses es dedicaven a venir per ací i intentar

trat molts grups, de totes les tendències, des de la Cobla La Principal de la Bisbal —cobla oficial de la Generalitat de Catalunya— fins al Doble-Buble, passant per gent com Pantaix, Toti Soler, Conrad Setó...

Joan Ribó, també, ens comenta: «Nosaltres creiem que hem de produir els nous grups, i també els consagrats. Hi ha bons compositors que cal aju-

van fer a en Xesco Boix, amb una edició especial, un àlbum doble. I en una hora en vam vendre 6.000 exemplars. Els dos darrers discs d'en Xesco foren gravats per a la nostra casa».

Uns altres enregistraments han estat amb La Murga; Conrad Setó; el Duet Àngel Pereira (molt bon percusionista); Manuel Camp Trio, amb *Primer Viatge; Festival de la Cançó Marinera a Palamós*; Doble-Buble, amb *Urbi et orbi...*

«Amb aquestes tres armes ho podem fer»

«Això, pel que fa a coses ja realitzades. Respecte al futur immediat, tenim que ara ja ha sortit l'enregistrament de La Vella Dixieland, la banda de moda de jazz i hi ha en projecte un disc amb la Principal de la Bisbal sobre temes i danses populars. A tall d'anècdota, us diré que hem d'enregistrar un disc amb un músic japonès —Yoshimi Otani— que viu a Barcelona. És molt bo i gravarà un tema tradicional del Japó, *Sakura-Sakura*».

La Generalitat de Catalunya, igual que fa amb els llibres, compra per als seus fons musicals 300 exemplars de cada nou enregistrament. Aquest és un sistema que, tal com s'ha vist amb els llibres, no és el més adient per fomentar la música en català. El gerent d'Àudio-Visuals de Sarrià, SA, té una altra idea sobre com s'hauria de reconduir aquest afer. Per a ell, fóra un error crear una «editora institucional», creu que els esforços han d'anar per altres camins. Ens en comenta: «El que ha fet fins ara la Generalitat de Catalunya és bo, però amb això no n'hi ha prou. És interessant crear circuits, sales on els nous grups o cantants puguin actuar. Però hem de tenir present que els joves, en general, sempre que oloren que hi ha les institucions al darrere d'algun nou projecte, se n'escapen, en fugen, no els agrada, creuen, i moltes vegades amb raó, que no podran actuar amb plena llibertat. Crec que, tenint, com té, la Generalitat una ràdio i una televisió institucionals, podria crear un estat d'ànim i una expectativa molt més bona que la que hi ha ara. Si jo tingués o em deixessin aquestes dues emissores de ràdio i el canal de televisió, em veuria amb cor d'engrandir la música en català i situar-la en el lloc que es mereix. Sóc capaç —amb aquestes tres armes— d'incrementar-la i fomentar-la, de descobrir nous valors i demostrar que la música en català pot ser tan d'avantguarda com la de qualsevol altre país del món». □

Joan Ribó.

introduir-s'hi; però ara, com que, per moltes raons, però principalment per la minva del poder adquisitiu de la gent, ja no n'hi ha, han deixat de preocupar-se'n, i els cantants d'ací es troben amb veritables dificultats per poder arribar a enregistrar. Un altre problema que tenen els intèrprets és que en moltes emissores creuen que el que s'ha d'escoltar és música anglosaxona i s'obliden de la música feta al país.

Sis anys per enregistrar

En aquests moments, el panorama musical és desolador. D'una banda, hi ha el fet que la gent es deixa influir per les ràdios i en moltes creuen que el que s'ha de fer és «punxar» la música de fora i no tenen mai present la música d'ací; obliden, o no se n'han assabentat, que es fa bon roc en català i que no han d'anar a buscar sempre la música de fora. És cert i s'ha de dir també que hi ha professionals que creuen en els futurs nous valors i, dins de les seves possibilitats, intenten promoure'ls.

Àudio-visuals de Sarrià, SA, hi porta treballant dos anys. En aquest curt període de temps, ja ha enregis-

trar a promoure, i, això, ho podem fer nosaltres, una empresa petita, però que té molt clar on va i què vol fer. Us explicaré un cas perquè pugueu entendre com es troben actualment molts músics, que, tot sigui dit, són molt bons. Es el cas de Toti Soler, que ara ha enregistrar en la nostra firma, i que ha estat sis anys sense gravar. Un crític de música va dir: ¿Com és possible que aquest país estigui tan cec que una persona que fa aquest estil de música s'hagi d'esperar sis anys per poder gravar? I un altre hi va afegir: «És un disc monstre de la cultura musical del país». El disc es titula *Epigrama*.

Dins del món de la discografia, l'empresa Àudio-visuals de Sarrià té certa fama de presentar molt ben acurats els seus treballs, tant pel que fa a la gravació, com en matèria de portades, les quals s'han de destacar per la gran quantitat que n'hi ha al mercat.

«És molt difícil per a mi —assenyala Joan Ribó— valorar quin és l'enregistrament més bo. El que sí que us puc dir és que, per exemple, hem editat amb en Celdoni Fonoll *El Primer Recital Mil*, per celebrar la Diada dels Països Catalans, Nit de Foc. Estic molt content de l'homenatge que